

CLAUS

SPICILEGIUM

BX1756

.A1

C5

1773

v.2

e.1

008420

EX LIBRIS
HEMETHERII VALVERDE TELLEZ
Episcopi Leonensis

1080020875

R. D.
JOSEPHI IGNATII CLAUS
SS. Th. Licent. Canonici August. &c.
SPICILEGIUM
CATECHETICO-CONCIONATORIUM,
I D E S T
CONCEPTUS EXEGETICI

Pro Dominicis & quibusdam Feriis ac pro Festis per annum.

TOMUS SECUNDUS.

In quo agitur de duobus ultimis Catechismi capitibus, videlicet de Sacramen-
tis, de Iustitia Christiana, & demum de quatuor Novissimis.

*Quibus ad calcem hujus Secundi voluminis accedit Appendix, seu brevis Anotatio, qua
ratione hi Conceptus ad formalem Catechesim applicari possint.*

Capilla Alfonso
Biblioteca Universitaria

UNIVERSIDAD DE NUEVA LEON
Biblioteca Varios y Diversos

VENETIIS,
Sumptibus HEREDIS NICOLAI PEZZANA
MDCCLXXIII.
SUPERIORUM PERMISSU.

45064

P R Æ F A T I O

AD VENERABILEM GLERUM DE ZELO ANIMARUM.

Empore Trajani Imperatoris fuit Romanorum civium nonnemo, qui alieno arte supra vires gravatus, & importuno apparitorum, creditorumque incurtu molle vexatus, licet indies ad iudicem citari merueret, nihilominus latari, epulari, genio indulgere, & in utramque etiam aurem placidissime dormire solebat. Is, ubi ad incitas redactus, & bona illius sub hasta vendita sunt, iussit Imperator sibi culcitram, in qua ille dormierat, afferri. Quæsit, cur, & in quem finem? reposuit, fieri non posse, quin ea culcitra ad somnum conciliandam magnam vim haberet: Macrob. in Saturnal. Quo dicto Monarcha hominis in curiam perstringere, dicereque voluit, sibi imperceptibile videri, qua ratione homo tot debitorum reus, & a iudicis exactiõne, ipsiulque incarcerationis supplicio nec in momenta securus, tranquilla quiete, somnoque frui possit. O quor Sacerdotes, ad curam animarum deputati, huic civi Romano conferri valent, qui, licet immensis obligationibus Deo, & Ecclesiæ obstringantur, scientique, se ad Divini Iudicis tribunal exactissimam rationem de sui muneris administratione reddituros, tamen adeo secura dormiunt, ac si cum pastorali cura nullam curam susceperint, aut, ut cum Mellifluo Ep. 24. ad Henr. Senon. Archiepisc. loquar, *ac sine ram susceperint*, aut, ut cum Mellifluo Ep. 24. ad Henr. Senon. Archiepisc. loquar, *ac sine curis jam visuri essent, cum ad curam pervenerint*. Ideo cum pingue beneficium nacti sunt, hac toti animum convertunt, ut joviales dies sibi procurent, ut divitem messem accumbant, ut domum pretiosa supellexile exornent, ut agros fecundant, ut divitem messem colligant, ut familiam ditent, & philacteria sua dilactent. Quid autem in cura animarum? Eheu! hic altum indormiunt. Quid deinde fit? Cum dormirent homines, venit inimicus homo, & seminat zizaniam. Volo dicere: Causa, propter quam in agro Ecclesiæ omnis generis vitia invalescant, si non unica, saltem præcipua est Sacerdotum in cura animarum somnolentia. Agre, removens perniciosam hanc culcitram, id est, serio consideremus, quam fabrilime, simulque periculosum munus sit cura animarum, & quas qualitates illa a nobis exigat. Vt nobis, si Supremus vivorum & mortuorum Iudex Deus secundum proportionem nostræ obligationis iudicii severitatem acuat & mensuret. Memorabile enim est dictum Joannis de Avila, quem a vitæ sanctitate, & Verbi divini efficacia celebrat Hispania: Tot, tantæque, ait, sunt Pastorum obligationes, ut, qui vel tertiam eorum partem reipia impleverit, sanctus ab hominibus aestimaretur, cum tamen eo solo contentus gehennam non sit evalurus.

2. Qui officia publica in ordine ad gubernandas civitates & regna tam pace quam bello administrant, ingenti id sibi gloriæ ducant, putantque, totum universum ob obsequia utiliter præstita, nescio quanta gratitudine, sibi esse obstrictum: Ego, inquit militum nonnemo, vires, vitam & sanguinem ad patriæ & Principis defensionem consecro. Ego, ait Medicus, pro conservandis bene valentibus, & restituendis ægrotantibus operam impendo: Ego, ait Juris consultus, pro decidendis litibus, & tribuendo culibet iure suo diu noctuque ingenium fatigo. Ego, inquit Judex aut Magistratus, pro promovendis subditorum commodis, & extrahendis discolorum vitis utilissimas leges sancio. Ego, inquit Princeps, pro remunerandis bene meritis præmia, & pro pœnitiendis perdelictibus gladium portabo. Laudo hæc studia ad bonum publicum totius universi ordinata, & quero, ad quid Sacerdos in mundo? Respondet expresse genitum Apostolus: (1. Cor. 3.) *Dei coadjutores sumus*. Quasi diceret: Nostrorum laborum finis & scopus non est temporalis Reipublice per unum vel alteram sæculum duratura felicitas, sed eo collimat, ut Deum Optimum Maximam, qui per totius mundi creationem, conservationem, beneficia, inspirationes, aliaque opera nil nisi æternas querit, verbo, exemplo, aliisque muneris nostri functionibus adjuvemus, quæ cooperatio nostra actiones quascumque politicas, & totius mundi regimen in tantum, quantum immortalis anima res transitorias dignitate transcendit, dicente celesti illo Dionysio: (de celest. Hierarch. c. 3.) *Divinorum omnium divinisimum est, Dei cooperatorum agere in redutione animarum*. Et hæc muneris sublimitas tanta est, ut arbitrentur nonnulli Theologi, ad custodiam Sacerdotis in cura animarum laborantis duplicem Angelum deputatum esse, unum, qui propriæ animæ salutem curet, alterum, qui in negotio ad curam animarum pertinentibus illum ducat & illuminet: Præterea dicunt, longe uberiora esse gratiarum dona, quibus Deus ejusmodi Sacerdotem præ aliis cumulat, illustrando intellectum, inflammando voluntatem, & tribuendo illi capacitatem ac potentiam, ut muneris suo satisfaciatur. Noctæ Dominicæ Nativitatis, cum pastores super greges suos vigilabant, subito Angelus celestis splendore coruscans *adstitit juxta illos, & claritas Dei circumfulsit illos*. (Luc. 2.) Quæso, qua de causa pastoribus tanta coeli benevolentia obigit, quam nec

Biblioteca Universitaria di Padova

FONDO EMETERIO VALVERDE Y TELLEZ

nec Regibus, nec Principibus tunc temporis obvenerit legitimus? quo facto Angelorum confortio, & ipsa Dei claritate illustrati fuerunt? S. Gregorius resolvit dubium & respondet, hanc gratiam illis obtigisse, quia fuerunt pastores, & quidem cultodientes, ac vigilantes super gregem, ex quo allegorice argumentum ducens ad Sacerdotes ait, Homil. 8. in Evang. *Dum ipsi pie super gregem vigilant, divina super eos largiva gratia conuolat.* O Pastor animarum! pro hac gratiarum multiplicitate quæ tua est vicissim obligatio? Profecto tanta, ut Deus omnia vitæ tuæ momenta suo servitio vendicare possit; verum hoc jus transferit in animas tuas opis indigas, & quidquid obsequiorum illis impendis, quasi sibi factum accipias. Perpendo igitur, quid sit illud obiectum, ad quod te munus tuum obligat? Est anima vel in gratia Dei conservanda, vel recuperanda. Cogita, & ejus manus recuperanda fit? E manibus diaboli, qui recuperanda sit? Christo Redemptori.

3. Verum cura animarum non solum sublime, sed & valde arduum & periculosum munus est. Quid enim ni? Angeli sunt Spiritus intellectu perspicaces, sunt volutante in bonum proclives, sunt gloriæ divinæ zelatores, sunt potentes & operativi, ita, ut unusquis Angelus plus valeat, quam centeni mortales; & tamen Concilium Tridentinum Spiritus Sancti instinctu pronuntiavit, curam animarum esse *onus Angelicis numeris formidandum.* Quare? Ex multiplici ratione. In primis oportet Sacerdotem, qui animabus regendis præest, ab omni non solum peccato, sed a peccati etiam umbra esse immunem: Sicut enim substantiæ folii proximiores debent esse tenuiores, & limpidiores, ut solarem lucem accipiant in inferiores substantias propagant; ita animarum curator, ut in eos, quos curæ suæ concreditis habet, gratiæ & amoris Divini lucem transfundat, necesse est, ut sit purissimus, & ab omni morum nævo alienus. Hinc divina ordinatione constitutum est, ut in incremento Missæ Sacrificio Sacerdos prius seipsum, quam populum communitet, quo indicatur, Sacerdotem cœlestibus donis prius debere impleri, quam illa cæteris distribuat; sic & verificatur illud Dionysii, de cœlest. Hier. in fin. *Non sine periculo divinis in rebus se dicem prestare præsumit, qui non per omnia evaserit similis Deo.* Deus est impeccabilis per naturam, igitur Sacerdos in verbo, opere & cogitatione tam innocens, in conversatione tam modestus, & in vitæ sanctitate tam inculpabilis esse debet, ut fiat quasi impeccabilis per gratiam. Altera dein ratio, cur animarum cura fit minus valde arduum & periculosum, in eo consistit, quod facilis fit peccati vel ad malum: igitur, cum Sacerdos continuo versetur inter peccatores, imo de suo officio illos corrigere, corripere, admonere, solari, absolovere, & alia obsequia illis præstare teneatur, facillime continget, ut ipse potius depravetur, quam alii emendentur, cum fere in modum, quo scopula domum quidem purgat, illa tamen sordes contrahit. Nullus dubio, quin Petrus Apostolus tempore Passionis Dominicæ in atrium Summi Pontificis introierit, eo fine, ut occasionem nanciscatur Christum defendendi, ejus innocentiam demonstrandi, & olim furiosæ gentis tranquillandi; & tamen inter sceleratos eo impietatis progressus est, ut Divinissimum Magistrum trinis vicibus negaret. Nempe corvi inter columbas adeo non genuit, ut potius columba, teste Oleo, inter corvos crocitet. Lubet aliam audire similitudinem? Inveeamur hominem, qui ad amicum venecola, aut pestilentis ægritudine decumbentem invisit, quid agit? Nares opobalsamum obstruit, halitum retrahit, ad ægrotum non ita propinque accedit. Quare? Ne morbum contrahat. Sed nunquid ille plenissima corporis valetudine fruitur? Ita est. Cur ergo non sperat, quod ægrotanti potius sanitatem impertiri, quam ab eo infici possit? Quia sanitas invisibilis non est tam operativa, quam ægritudo decumbentis. Par ratio se habet in nostro casu. Justus convertitur cum peccatore; grandius igitur periculum subest, justum misere in peccatorem, quam peccatorem in justum. Et ita in hunc sensum loquitur S. Gregorius, ap. Mich. de Calv. Conc. 5. §. 1. n. 10. *Quemadmodum facilis est morbo alieni infectus, quam largiri sanitatem; ita facilis vitium contrahere, quam virtutem largiri.* Tertius denique ratio, propter quam cura animarum est munus valde arduum & periculosum, illa est, quia in Sacerdote omnia subditorum peccata redundant, quæ ipse non impedit, aut negligentia vel malo exemplo cavuit. Cum Patriarcha Moyses in monte Sinai versaretur, interius in valle populus Israel idololatrica impietate verum Deum reliquit, & consilabile vitulum adoravit. Reversus Moyses de monte, ubi choros, & choreas conspexit, vehementer bile in Sacerdote Aaron injectus ajebat (Exod. 32.) *Quid tibi fecit hic populus, ut induceret super eum peccatum maximum?* Quid tibi vult Patriarcha? cur in Aaronem iram exonerat? Non ille vitulum adoravit, non ille choros duxit, non ille hanc injuriam supremo Numini intulit, sed populus. Si ergo irasci vult Moyses, irascatur populo, non Aaroni. Absit hoc: subintrat hic Doctissimus Brixianus, Aaron Sacerdos erat, & in absentia Moysis *supremus populi Pastor;* cum itaque ex officio suo impietatem populi prævertere, & idololatricæ cultus vitium omnibus resistere debuisset, idque facere neglexit, merito Moyses in illum præ-

ceter.

cæteris omnibus justissimum animi dolorem, & iracundiam exoneravit. Hæc eadem tragœdia, ut arbitror, in illa judicii continget. *Sacerdoti* (verba sunt citati Auctoris in Exod. 31.) *Sacerdoti adscribitur peccatum populi, quod non omni conatu resistit.* Nunc in grege Christi, id est, in Ecclesia invalescunt mandatorum prævaricationes, choreæ, vitulum levitates, propulsiva conventicula, ebrietates, impudiciæ, injulitiæ, aliæque sceleræ; videt hæc animarum curator, ridet, tacet, & dissimulat: At in extrema judicii peccatorum omnium, quæ non impedit, gravissima ratio ab illo expolletur, *quod non omni conatu resistit.*

4. Nec tatis hoc! Dominus Deus a Pastore animarum non solum rationem requirit de peccatis commissionis, sed etiam omissionis! Cum ad judicium ventum fuerit, quæsitio mihi proponetur, cur non in cathedra tam eloquens fuerim, ut Paulus? cur non in amore Dei tam ardens, ut Augustinus? cur non in convertendis peccatoribus tam zelosus, ut Xavierus? cur non in reformandis malorum moribus tam laboriosus, quam Carolus Borromæus? cur non in curandis ægrotantibus tam officiosus, quam Philippus Neri? cur non in infrendendis rudibus tam sedulosus, quam Ignatius, & quæ tant similia? Præsertim Sancti mee patriæ, mei nominis, mee Ecclesiæ, & qui eadem mecum vocatione laborarunt, ante oculos adducuntur, & quæsitio ex me fiet, cur eorum sanctitatem non affectus sum, quam tamen Deo, & forsan majorem, si primæ gratiæ condigne cooperatus fuisset, mihi dedisset? Eheu! quid respondebo? Sancti Evangelistiæ (Matth. 25. Luc. 19.) enarrant, prædixerunt aliquando hominem abiisse in regionem longinquam & servus suis talenta distribuisse, unum quidem decem, alteri quinque, & alteri duo, qui omnes in absentia Domini negotiati alterum tantum lucrati sunt: Ille vero, cui Dominus unum talentum tradidit, illud in terra desolatum abandonat, nec lucrum collegit. Quid evenit? Rediens ex aliena regione Dominus in desertum famulum acriter invelctus jussit illum ejici in tenebras exteriores. Eheu! quid malifecit miser? an dissipavit substantiam Domini? an furum commisit an fidem præstitam violavit? Nichil minus: sed totum ejus delictum fuit, quod negotiari, & lucrum facere omiserit. O bone Deus! in hunc ipsum vicium etiam incidit Pastor animarum, non quaeritur, quid boni fecerit, sed quid boni magis magisque facere neglexerit, neclatificaverit suo munere, si animas sibi commissas conservet, sed requiritur, ut illas cum lucro bonorum operum restituat. Ideo S. Hieronymus in hunc ipsum Evangelium locum disterte docet, Clericum otiosum & ignavum sub æternæ damnationis reatu obligari, ut loco potius cedat, quam inutilissimum munus curæ animarum, cui imparem se invenerit, inepte administret. Verba sancti Doctoris (in Epist. 1. ad Heliodor.) sunt: *Quare non deposuisti ad Altare, quod ferre non poterat? Iam enim igneus negotiorum denarium tenes, alterius locum, qui pecuniam duplicare poterat, occupasti.*

5. Advertitis modo, Dilectissimi, qua de causa Viri sanctissimi, Divini Spiritus gratia vere illumini, tantopere fugerim Sacerdotii & curæ pastoralis dignitatem, ut, cum coacti illam subierint, quasi sub intolerabili onere ingemuerint? Tempore, quo Mediolani, Sede Episcopali vacante, populus in templo congregatus de delinendo Successore deliberabat, repente elinguis infantulus prodigiola voce exclamavit: *Ambrosius ille noster Episcopus* (Stengel in Opt. Prælat. p. 2. c. 3. Et ecce: Ambrosius tunc temporis adhuc catechumenus, audita hac voce, cui præsens aderat, adeo cohorruit, ut proxima nocte profugus abierit, non amplius rediturus, nisi divinam Dei vocantis voluntatem manifeste agnovisset. S. Gregorius in Pontificem electus non tantum ex urbe profugit, & in loco solitario nemine concilio diu delituit, sed ad Mauritium etiam Imperatorem, penes quem tunc temporis erat confirmandi potestas, supplices litteras dedit, per omnia sacra & sancta illum rogantis, & obtentis, vacante Episcopatu advertit, S. Ammonius Eremita, Vir sanctitatis fama celeberrimus, cum deinde etiam, ut ad arduum munus inculpabile in le conspirare, primo testiter & procellari, S. Machias Vir Spiritu Dei plenus & miraculis le redderet, auricularium sibi præcidit. S. Machiatus est, ut arduum & difficile munus certo non suscipisset, nisi ab Episcopis, cum in sinem congregatis, anathematis comminatione fuisset compellus; omnem enim, ait Bernardus in ejus vita, *omnem locum sublimem velit præceptum reformidabat.* Taceo quidem plura id genus Sanctorum exempla, sed non possum non meminisse illum esset, quod Pius V. Pontifex Maximus & Sanctissimus pronuntiavit de Papatu, atque perinde pronuntiavit in genere potest de cura animarum: Papatum, ajebat, non esse rem desiderabilem, senne in eo tot molestias, & labores experiri, ut cum his paupertas, & disciplina, quam in vita Religiosa prius subierat, nullo modo esset comparanda: Quare, quoties Religiosis recordabatur, suspirabat, asserbatque, se nunquam, & nunquam nisi in illa invenisse veram animi quietem; unde mox, ut creatus vir Pontifex, expallidescens, & quasi horrore percussus ajebat (In vita Pii V. Pont.) *Ego, quomodo sui Religiosis, bene speravi de mea salute, sedus Cardinalis capri tenere, jam creatus, Pontifex pene despero.* Hæc pius, qui, *Clavis Spirit. Catech. Conc. Tom. II. Pars II.*

a iiii si vult

esse alterius rei neglectus potest, quem gravius cœlum & terra accipiant? Gravissimi mæneris nunquam legis obligatio est. DEUS simul & homo, qualis ego sum, esse non potes. Quod ab hoc proximum, ac summum a me dari, a te accipi potest. Dei Vicarius es: Nihil humanum tua dignitas habet. Divina potestas in monendo: (Luc. 10.) *Qui vos audit, me audit; & qui vos spernit, me spernit.* Divina in iudicando: (Joan. 20.) *Quorum venisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Divina in sacrificando: (Hebr. 5.) *Omnis Pontifex ex hominibus assumitur; & pro hominibus constituitur in eis, que sunt ad Deum, ut offerat dona & sacrificia pro peccatis.* Sacrificium ipsum undequaque Divinum. Ego & mei in cœlo Sancti idem tecum manus gerimus, animas curamus. Plus fere hac in parte te, quam Angelos meos, quam Beatos omnes, quam ipsam matrem extuli, dum majorem potestatis meæ partem tibi, quam his omnibus, communique volui. Potest Mater mea, possunt Beati orare pro peccatoribus, possunt Angeli errantes monere, possunt impellere, ut se vinculis liberent, onus deponant; rumpe vincula, auferre onus ipsi non possunt: Ad te adducant, necesse est, ut, quod ipsi omni sua potentia nequeunt, tu verbo efficias. *In ore tuo posui verbum reconciliationis.* (2. Cor. 5.) Atritus solum in morte peccator æternam perit: Si tua abolentis vox accesserit, salvus est. Parum est, hac in terra hominem tam excellenti modo Angelis, Beatis, Deo collaborare? Novi animum tuum. Non patieris te filium labi laboræ, ac industria a filiis tenebrarum vinci, nec feres, ut illi tuorum plus de corporibus sunt, quam tu de iporum animabus cogites. Pro anima, pro qua tantum ego fecisse me, & passum esse glorior, nullus labor aut nimius, aut vilis est. Si me velut tantam se infirmi hominis demittit obsequia, ubi servitii mercedem fore animam sperat. Quid non aget humilis Magisteri humilis discipulus? Nullam perire etiam volentem finet, nec nonaginta novem versasse contentus centesimam lupis vel invitam eripiet: Nullam vel in rudissimo corpore habitantem alpernatur. Qui margaritas querit, concham non respicit: Nec tu auram offerentis manum consideras. Nullius tolerabilem esse jacturam putabis, ubi, quisquis perit, æternam perit; nec ignoscendum tibi immortalis damni neglectum credes, qui in re familiarium tuorum in parvis reprehendis incuriam. Negligentibus operis jussu damnus, quod pretio tibi vendant, objectas; an ego Dominus non iustus conquerat, si tua culpa mihi animæ pereant, in quorum commoda te sustento? *Vos estis Presbyteri in populo Dei; & ex vobis pendet anima illorum:* (Judith. 8.) Sed vestra vicissim ab illis. An non jussu vos pars magna supplicii tanget, cum illi puniuntur, qui raro sine culpa vestra impune vel diu culpabiles sunt? (Ezech. 3.) *Fili hominis, speculatorem te dedi domus Israel: & audies de ore meo verbum; & annuntias eis, ex me. Si dicente me ad impium, morte morieris, non annuntiaveris ei, neque locutus fueris, ut avertatur a via sua impia; & vivat, ipse insipiens in iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus de manu tua requiram.* Lex talionis mea est: (Deut. 19.) *Qui oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu, pedem pro pede:* Eadem lege animam pro anima exigo. Nullus hic miserationis locus. Non miseraberis ejus, *Sicut fecisti, sic fiet ei.* (Levit. 24.) Non poteram te ad animarum curam addingere archius, quam ut eorum salutem alligarem tuam; certus utique, nullam ovium, que servari se fineret, iustitiam in præceptis, quando eodem se ruinæ periculo involvi Patrorum intelligeret. Equus sum: Non tam malo tuo, quam bono id feci. (Ezech. 3.) *Si autem tu annuntiaveris impio, & illa non fuerit conversus ab impietate sua, & a via sua impia, ipse quidem in iniquitate sua morietur, tu autem animam tuam liberasti.* Nec liberasti tantum; sed casti laboris plenam mercedem a me auferes, qui conatu meo, non successu meritorum. Accessit aliud rationibus tuis commodum, dignum, quod estimas. Forsam & tu, ut humanum est, in peccata prolapsus in ere meo es? Reparationem meæ gloriæ, pœnas justitiæ debes? In animarum cultura totus esto, & utinamque debitum expunxisti. Gloria a te peccante ablata certatim restitutor a tuis. Eadem cura & debitum iustitiæ redimes. *Peccata sua elemosinis redime, & iniquitates tuas misericorditer pauperum;* (Dan. 4.) meum est utile multis consilium. An credis, plus a me heri misericordiam, que corpori, quam que animabus impenditur. (Jac. 5.) *Erantes mei, si quis ex vobis erraverit a veritate, & converterit quis eum, scire debet, quoniam, qui conversi fuerit peccatorem ab errore viae sue, salvabit animam ejus a morte, & operiet multitudinem peccatorum.* Verum, ut maxima hæc sint, & digna, que cogites, tamen, si cor tuum bene novi, non hæc sunt, que istud mihi, meisque adstringunt validius. Cor Petri est; nec alio, quam istud, hamo capi se certius finit. Ut Petri vestigia premas, ut Petrum te alioquor.

9. *Simon Joannis, diligis me plus his?* Ante omnia, ut me intelligas, volo. Dum tecum, o Pastor, de mei amore loquor, non dulcenti aliquem ac tenerum, oculum

tamen,

tamen, affectum intelligo, qui de temporum, hominumque malitia queri contentus vacuus aeren suspiris implet, aut solitudinis prætextu curis ac hominibus inaccessis, gregis sui morbos ignorare magis, quam sanare labore. Non talem ego amicum quero, cum dico: (Deut. 6.) *Diligis Dominum Deum tuum ex toto corde tuo; & ex tota anima tua; & ex tota fortitudine tua.* Fortem volo, qui factis animam probet; Heroem, quem non terreat ardua, led animem. *Diligis me? me, inquam?* ne, quod suis olim scripsit Apostolus (Phil. 2.) hoc meo ego hodie dicere animabus debeam: *Neminem habeo tua unanimum, qui sinceræ affectione pro vobis sollicitus sit.* Omnes enim, que sua sunt, querunt, ut que Jesu Christi. *Charitas non querit, que sua sunt.* (1. Cor. 13.) Si me amas, ea, que, ut habites decenter, ut velis, ut vivas, requiris eo animo, iis mediis quæres, que a grege Pastorem non didicant. Scis, amores duos, Dei nimirum, ac proximi gemellos esse: Nascuntur una, & occidunt. Non potest diu diligere hominem, qui præter Deum aliud in homine diligit; nec stabilis esse amor potest, qui instabili fundamento innititur. Præterdit mei amorem, non habet, qui præter me aliam amoris causam habet. Unum cor, unum animum, & simplicem deli, cur affectu & intentione tu duplicem facis? (Jac. 4.) *Purificate corda duplices animo.* In corde mihi uno facor tuo affectus alieni quid faciunt? Commodorum & corporis cura intima tenet, divitiarum amor altiores quotidie radices agit, honoris cupido affectus omnes & consilia regit: Ita solus mei amor consistit in limine, & legitimus cordis Dominus, quoties placet tyrannus, excluditur. Et tamen non Sacerdos tu mihi duntaxat, sed templum es, in quo cordis Aram fervari mihi intaxam volo, que ardere alteri sine sacrilegio nequit. Pridem tunc filios Avari damnavi, *ignem offerentes altarium.* (Lev. 10.) An terram, an mundum tu diliges, qui in ipso mundo extinguere amorem mundi deberes? Nam *diligis me plus his?* plus, inquam, hominibus seculi, a quibus tu non majori jure virtutes, quam ipsi a te virtutum exempla requirunt. Unus tu omnium Archetypus es, in quod singuli imitantes suam vitam informant. Nisi tu me plus diligas, quam peccatores, qui me gaudent offendere, quis infirmis ac vacillantibus persuadebit constantiam, aut fugam me delectentium sistet? Tua industria excitare negligentiam, tua ardor accendere frigus omnium debet. Infantem ingredi non valentem matris brachia sustinet, que, quia unus amat, de pondere non queritur. Non tanta infantium imbecillitas, quanta sæpe est animarum, queis nil tam conficitur, quam cadere. Erigi debent, ut surgant, teneri, ut constant erectæ, diu portari, dum recte dicens incedere. Me cogita, populum quondam meum per defera ducentem. Dum ego beneficis in ipsos, ipsi in me certabant injuriis. Tamen non deserta: Semper charitas iustissima licet iræ prævaluit. *Baalim immolabant, & simulacris sacrificabant.* Et ego quasi Nutritus Ephraim portabam eos in brachiis meis, & noscietur, quod curarem eos. (Ose. 11.) Intelligis, quanta esse tua charitas debeat, quando major esse tuorum omnium desideribus debet. Frustra tu illi mensuram præfixeris, que, nisi quotidiana incrementa capiat, brevi erit iusto debitor, nec oneri cretenti sufficit. Desinit charitas, que decrevit, crescente molestia, nec Palmæ instar contra molem erigitur. Plus omnibus amet, necesse est, qui debet amare omnes. Laxandæ sunt cordis angustia, quod nullam excludere, nisi injuria potest. Cogita, esse te instar communis aeris, qui, quantum in se est, nisi nulli difficulte eadem facilitate ab omnibus trahitur. Non uni magis, quam alteri te Patrem constitui. Unus omnium mala sentire ut tua debes, qui unus omnium medicus es. *Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror?* (2. Cor. 11.) verba Iustæ Apostolicæ suos amant. Et tamen, qui sic dilexit omnes, ut omnibus amia feret, non diligebatur ab omnibus. Pericula illi non solum ex gemitibus, sed etiam in falsis fratribus. (2. Cor. 11.) Post hæc tam iniqua audi, quod scribat: *Ego autem libentissime impendam, & super illud ipse pro animabus vestris licet plus vos diligens minus ipse diliger.* (2. Cor. 12.) Charitas non irritatur -- omnia suffert -- omnia sustinet -- Charitas nunquam excedit, (1. Cor. 13.) At celestis hæc charitas in animis terrenis non habitat. Quis purissimum mei amorem cum terrenorum desideriorum face componet? (Matth. 6.) *Nona potest dulus dominis servire -- Non potest Deo servire -- Non potest Deo servire & Mammonæ.* (Ecc. 34.) *Zelus non munit, Deo emulor sum.* Regni seculum non fero. Atqui Regnum Dei intra vos est? (Luc. 17.) intra vos, o Pastores animarum! Tum denique securus in meo grege regnabo, cum cordium vestrorum ex integro me Regem charitas fecerit. *Dilige me, dilige plus his; Gregæ toto robulior esse charitas debet, que suis humeris gregem totum impouit.* Fortem ac virtutes alie, sola charitas imperabilem faciet. Hæc succulentior onus, quod alium opprimat, tu me senties quidem. Fortis est, ut non, dilectio: *dura sicut inferni emulatio: lampades ejus lampades ignis atque flammarum.* Aqua multa non poterunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam. (Cant. 8.) Satis meæ gloriæ, meo gregi, tuæque ipsius saluti provium est, si, quo olim Petrus, eodem tu hodie animo mihi dicas: *Domine tu scis, quia omni te.*

10. Sed de verbis mihi cura non est; factis charitas loquitur: *Pescæ agror mor.* Nimirum poten-

præter factis verba refutat, qui, quas amare se oculos dicit, famere finit. Pascua sunt vegetatæ meæ, opima, selecta, salutaris succi plenissima, sed clausa. Aperire tui est munus, volentes introducere, & nolentes etiam, ut intrent, compellere. Ne iniurias, aut noxias herbas, ne paleas inanes obrudas solidum, qui nutrit, cibum sperantibus. Amæ, quæ proferas, accipe. *Seruantiam Scripturas.* (Joan. 5.) Magistram me offero (sum ætenui) si discipulum te esse non pigeat. Loquar; sed soli. *Concaluit cor tuum intra te,* & in meditatione tua exardescet ignis; (Ps. 38.) ardens ille & lucens, necessarius tibi, qui & illuminare alios, & accendere deos. Sic ut dicas, te oro, ne dedecori mihi sint verba, quæ dixi: *Qui vos audit, me audit.* Memineris quoque, Pastorem non esse, qui ordinarii laboris pretiis pascere gregem non vult, nisi quoties commodum est. Nec parvi, queso te, æstima, quibus ætas tantum parva, non anima est. Frustra frugiferas sibi arbores promittit, qui tunculos negligit. Nulla pietas tam faciles & altas radices agit, quam quæ in animis adhuc teneris feratur. Nullam tui mihi, nullum custodibus Angelis, nullum inhabitantibus innocentes has animas divino Spiritui obloquium præstiturus gratias, quam si teneros hos agnellos mihi hostias immaculatas conferves. Pisce, & ætatis memor tua industria laborem ipsissimum, teque ac cibum accommoda, nec cadere in te illud sine: (Thren. 4.) *Parvuli perierunt panem, & non erat, qui frangeret eis. Pisce agnos meos.* Ex iis gregem tuum constare cogita, pro quibus apud Pastorem vel una satis peroret necessitas, Inermes natura pro genuit: omne adversus hostes præsidium in pastoris vigilantia est. Homines, quos pascis, natura non tantum deseruit, sed vires cum hoste conjungens, persuaderi debet, ut perire non velit. Dos, quam a Matre hæc afferunt, cæcitas ac malitia est; perire, nisi, quod in miseris hæc nocere peccavit, tu Pater corrigas. Est & hoc ovium fatale vitium: Nullam animal tam cæco impetu præcipientem sequitur, una trahere gregem potest. Inter malos nobis mo fere impune & solus peccat; horrorem sceleris exempla detrahit, quod impune huic abdicare putant alii, & summi peccatorum alio modo defendunt. Tu palam peccantibus palam obstitit, nec explicari in tuo vultu improbitatis vexillum immortis sine. Verum publicis peccatis occulta fere periculosos ferant, quibus ipse tenebræ auferendo pudorem arguent licentiam. Scis, quod malum intelligam. Impura scabies est, quæ nihil in grege nocentius. Una, si toleras, fere totum inficit. Nihil huic scabiei vel curandæ, vel prævertendæ salubris lavationis penitentia: Hoc frequenter ovicula ut fabeant, vide, quas munda servare volueris. Quamvis difficile sit servare virtutem, quando, qui domi quisque suæ vigilare deberent, custodes dormiunt, & qui securos præstare agnellos possent, Patres, Matresque lupos vel invitati ipsi, vel tolerant. Quod si isti suis agnis leones & urti sunt, Davidem te sentiant & æternæ mortis horrore parcere sanguini suo & meo discant. Tu vero memento, illum gregem valere quam optime, cui Pastor ipse pro pascuis est. Eris, si vitam tuam virtutum speculam feceris, quod insipientibus sancte vivendi incitamentum una & regula sit. Semper oculis plus, quam auribus cæditur, & qui exemplis perant homines, exemplis levantur. Bonus pastor, cum oves suas emisit, ante eas vadit, & oves illius sequuntur. (Joan. 10.) *Pisce agnos meos.* Meos, inquam, quos mea signavi imagine, & ne parvi a quoquam fierent, eorum pretium in singularum frontibus meo sanguine scripsi. Mei sunt, si me amas, non aut aliis vitulos ad gregem tibi commendandum potenter, quam quod meos commendem. Hæc ipsa voce tibi tuum commendo. Ecce, qui meus est, tuus est: *Populus meus populus tuus.* (4. Reg. 3.) Non separamus curas, dividimus tantum. Audi, qua lege. Dolores mihi servavi: tu laborem adauge. Meum est, sudare sanguinem: innoxium tu sudorem effunde. Ego sinam corpus lacerari: tu interdum fatigari permittit. An æqua divisio? Amor talem fecit. Et tu cuperes meam partem æquare, si æquas amorem. Si, ut Ioseph quondam, sic me ipsam tibi pascendum committerem, quam tuus amor mihi promitteret curam? Commisisti me tibi pascere. *Quandiu feceris uni ex his fratribus meis minimis, mihi feceris.* (Matth. 25.) Non alium, quamvis in alio pascis, Scis, quia vestro in me amore ferus meus promittitur: *Dabo vobis Pastores iuxta cor meum.* (Jerem. 3.) Ut verbis meis tu sciam facias, expectat caelum, expectat Ecclesia, expectant ovesque. Si cor tuum iuxta meum formaveris, expectationem non implebis tantum, sed superabis. *Diligis me? diligit plus his? Pisce agnos meos.* Juste, puto, has vides a te mihi rependi cupio, quem quotidie cupio, quem quotidie pascio. Hoc jure amicitie me ipso passus pridem in alteram me transiisse debebas. Alter ego sis, oportet, cui ego meum honorem, thesauros, dignitatem, personam, sanguinem, & quas vita chariores habeo, animas committo. Tu et Petrus, et super hæc Petram ædificabo Ecclesiam. (Matth. 16.) Petram universalis Ecclesie, re tibi concedere tuo modo Petram constitui. Que in singularibus hujus partibus me fecens adificavit gratia, sedant utique, nisi caritatem te zelus, zelum constantia deserat. Si tu Petra non es, adificavi, sed (tu vero) in arena. At vero si charitas altiore terra te in rupem asurgere fecit, tentare ruinam inimicus homo, inferre non poterit. Imbres & venti frangentur. *Porta inferi non prævalent.* Diligis me? Pisce agnos meos.

INDEX SYNOPTICUS

CONCEPTUM DOMINICALIUM.

Dominica I. Adventus.
CONCEPTUS I.
 De penitentia indispensabiliter necessaria: relapsio.
THEMA.
His fieri incipientibus respicite, & levate capita vestra. Luc. 21.

Synopsi.
 Post innocentiam perditam, non patet alia via in cœlum quam penitentia. Hinc penitentia est necessaria relapsio. 1. necessaria ad placandum Deum. 2. necessaria ad expurgandum peccati reatum, 3. necessaria ad præcedendum relapsum. 4. denique necessaria absolute ad salutem. pag. 1.

Dominica II. Adventus.
CONCEPTUS II.
 De primo effectu seu fructu veræ penitentia, videlicet, mutatione hominis.

Synopsi.
Cæci vident, claudi ambulat, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt. Matth. 11.

Synopsi.
 Multorum penitentia non est sincera, penitentia sincera debet post se trahere mutationem. 1. & quidem tam mutationem internam in edificatione passionum. 2. quam mutationem externam in emendatione morum. 6

Dominica III. Adventus.
CONCEPTUS III.
 De secundo effectu, seu fructu veræ penitentia, videlicet victoria male consuetudinis.

Synopsi.
Dirigite viam Domini. Joann. 1.

Synopsi.
 Peccatis statim resistendum est, ne in consuetudinem invalescant. Consuetudo enim mala 1. violenter rapit animam ad nefas, 2. facit obstatum in malo, 3. & ordinare intellexit mortem post se trahit. 9

Dominica IV. Adventus.
CONCEPTUS IV.
 De tertio effectu seu fructu penitentia, videlicet fuga mala occasione.

Synopsi.
Prædicans Baptistam Penitentia in remissionem peccatorum. Luc. 3.

Synopsi.
 Sicut sanctus Joannes mundum fugit, ita declinanda est peccati occasio, præsertim proxima. Id quod probatur testimonio Scripturæ, & exemplo Sanctorum. Nec valent excusationes: afferri solita, scilicet, ut etiam confessiones sint invalidæ sine fuga occasione. 13

Dominica infra Octavam Nativitatis.
CONCEPTUS V.
 De quarto effectu seu fructu penitentia, videlicet salutaris timore ob peccatum etiam remissionem.

Synopsi.
Postus est hic in ruinam, & resurrectionem multorum. Luc. 2.

Synopsi.
 Post penitentiam nemo securum se putet, de peccato enim etiam remissio timendum est 1. quia pestifera inclinationes in anima relinquit, 2. quia pusillanimitatem & diffidentiam causat, 3. denique quia Deum in suis gratis preciorum facit. 16

Dominica II. post Epiphaniam.
CONCEPTUS VI.
 De qualitatibus penitentia, & imprimis de constantia.

Synopsi.
Pater tuus, & ego dolentes quærebamus te. Luc. 12.

Synopsi.
 Non omnis penitentia invenit Jesum amissum, sed illa tantum que habet certas qualitates: 1. quantum prima est, ut fiat celeriter, 2. ut fiat sexta peccata proportionaliter, 3. denique ut fiat constanter. 20

Dominica II. post Epiphaniam.
CONCEPTUS VII.
 Penitentiam non esse differendam.

Synopsi.
Tu servasti bonum vitium usque adhuc.

Synopsi.
 Peccator differit penitentiam, & vivit in meris propositis, non sine periculo sua damnationis, scit enim & brutorum animalium, & sui ipsius, & aliorum exemplo, vitam mortalem esse valde fragilem, & penitentiam, quotiens differitur, semper esse difficiorem. 23

Dominica III. post Epiphaniam.
CONCEPTUS VIII.
 Penitentiam non esse differendam usque ad mortem.

Synopsi.
Leprosus veniens adoravit eum. Accessit ad eum centurio. Matth. 8.

Synopsi.
 Sicut remediata in morbis corporis ita & in morbis anima acceleranda, & penitentia ad mortem non differenda est: 1. quia penitentia in morte est incerta, 2. est temeraria, 3. est tantum coacta. 27

Dominica IV. post Epiphaniam.
CONCEPTUS IX.
 De difficultatibus fere & ad mortem usque dilata penitentia.

Synopsi.
Micum magnum factus est in mari. Matth. 8.

Synopsi.
Sicut navicula in mari, ita peccator in articulo mortis periclitatur. Hinc penitentia ad mortem dilata est valde difficilis. Primo: quia tunc vis dominionis est maxima; secundo: quia voluntas hominis est valde perplexa; tertio: quia Deus subtrahit peccatori auxilia efficaciam. 30

Dominica V. post Epiphaniam.
CONCEPTUS X.
Continuatur eadem materia de difficultatibus penitentiae ad mortem usque dilatae, & factis objectionibus.

THEMA.
Colligite primum vicinia & alligat ea in fasciculis. Matth. 13.

Synopsi.
Peccatores contra salutaris doctrinas habent sua effugia. Sed falsa & inania; praesertim circa penitentiam ad mortem usque dilatatam. 1. Peccatori nil proderit in morte assilientia Angeli & Sacerdotum. 2. Neque exemplum boni latronis; 3. Neque misericordia Dei, quam praesumptiose sperant. 34

Dominica VI. post Epiphaniam.
CONCEPTUS XI.
De periculosa fiducia eorum, qui peccant fiducia faciendae confessionis.

THEMA.
Cum autem creverit, maius est omnibus olivibus, & fit arbor. Matth. 13.

Synopsi.
Multi Christianorum peccant fiducia faciendae confessionis, sed imprudenter. Primo quia periclitantur, ne postea non faciant bonam confessionem. Secundo quia periclitantur, ne post peractam etiam confessionem in pristina peccata relabamur. 38

Dominica Septagesimae.
CONCEPTUS XII.
De primo motivo Penitentiae, consistente in eo, quod Deo nihil sit gratius.

THEMA.
Uixit primo mane condere operarios in vineam suam. Matth. 20.

Synopsi.
Peccator vocante Deo ad penitentiam festinare debet. Quia Deo penitentia nihil est gratius. Cur? Primo, quia penitentia liberat Deum ab aspectu & punitione peccatoris. Secundo quia per penitentiam destruitur regnum diaboli. Tertio quia Christo honorem amplius restituit. 42

Dominica Sexagesimae.
CONCEPTUS XIII.
De altero Penitentiae motivo, consistente in eo, quod homini nihil sit salutarius.

THEMA.
Aliud cecidit in terram bonam, & ortum fecit fructum copiosum. Luc. 8.

Synopsi.
Sicut agricultura, ita & penitentia est valde lucrosa, triplex enim homini remolumentum fert. Primo remittit peccata, secundo retinet amissa,

tertio evellit peccatorem in pristinum, imo majorem gradum gratiae. 45

Dominica Quinquagesimae.
CONCEPTUS XIV.
De examine conscientiae ad Sacramentum confessionis necessario.

THEMA.
Quid tibi vis factum? an ille dixit: Domine, audiviam. Luc. 18.

Synopsi.
Penitens ante confessionem debet Dei auxilium implorare. Et deinde conscientiam bene examinare. Examine hoc debet fieri diligenter. Et quidem magis aut minus secundum diversitatem penitentium, cum ergo hac in re multi committuntur errores, bene notandum est, quomodo examen practice institui debeat. 49

Feria IV. Circum.
CONCEPTUS XV.
Declaratur compendiose, quibus partibus consistat penitentia.

THEMA.
Hac dicit Dominus: Convertimini ad me in toto corde vestro, in iunioribus, sicut, ac plantis. Joel. 2.

Synopsi.
Multi agunt penitentiam, sed inanem. Quare bene ponderandum est, ad poenitentiam requiritur? Primo contritionem cordis. Secundo confessionem oris. Tertio satisfactionem operis. 53

Dominica I. Quadragesimae.
CONCEPTUS XVI.
De dolore supernaturali ad Sacramentum penitentiae requisito.

THEMA.
Postquam jejunaverit quadraginta diebus & quadraginta noctibus. Matth. 4.

Synopsi.
Aquis contritionis est peccatori ad salutem necessarius. Sine illo Sacramentum penitentiae non subsistit. Hinc bene notandum qualis esse debeat. 2. Quotuplex sit. 3. denique quam nobiles operationes post se trahat. 56

Feria V. post Dominicam I. Quadragesimae.
CONCEPTUS XVII.
Continuatur eadem materia de dolore ad confessionem requisito, & respondetur ad quaedam interrogata.

THEMA.
Miserere mihi Domine Fili David, filia mea male a demonio vexata. Matth. 15.

Synopsi.
Circa dolorem ad penitentiam requisitum multi errores committuntur. Proinde de hoc varia quaestiones proponi possunt. Primo, quoniam dolor praeligendus sit, contritio an attitio? Secundo, quo modo contritio perfecta impetrari debeat? Tertio, an contritio debeat esse conjuncta cum lacrymis. 61

Dominica II. Quadragesimae.
CONCEPTUS XVIII.
De proposito emendationis ad aetum contritionis necessario requisito.

THEMA.
Domine bonum est nos hic esse; si vis, faciamus hic vira tabernacula. Matth. 17.

Synopsi.
Sicut Petrus, ita multi Christiani sunt instabiles, idque ad defectu propositi. Quale ergo debet esse propositum? Primo: Propositum debet esse serium. Secundo: debet esse universale. Tertio: debet esse efficax. 64

Feria V. post Dom. II. Quadragesimae.
CONCEPTUS XIX.
De signis fetu iudicii, ex quibus efficacia propositi desumitur.

THEMA.
Rogo ergo te Pater, ne mittas eum in domum patris mei - ne & ipse morietur in hunc locum tormentorum. Luc. 16.

Synopsi.
In inferno sunt sanctissimi, & tamen inutilia proposita. Igitur bene notandum, in quo consistat efficacia propositi. 1. nimirum non consistit in verbis. 2. sed maxime in operibus. 69

Dominica III. Quadragesimae.
CONCEPTUS XX.
De necessitate, facilitate & utilitate Confessionis sacramentalis.

THEMA.
Es cum ejecisset demonium, locutus est minus. Luc. 11.

Synopsi.
Diabolus impedire satagit confessionem: Hinc bene considerandum est 1. confessionem esse ad salutem necessariam, 2. confessionem esse facultatam, denique confessionem esse valde utilem. 73

Feria V. post Dominicam III. Quadragesimae.
CONCEPTUS XXI.
De grandi beneficio, quod Christus Dominus nobis contulit per institutionem Confessionis sacramentalis.

THEMA.
Stans super illam imperavit sibi, & dimisit illum. Luc. 4.

Synopsi.
Confessio sacramentalis a Christo in salutem nostram instituta, est ingens beneficium celeste. 1. Sive illam consideremus ex parte Christi instituentis. 2. sive ex parte peccatoris consentientis. 3. sive ex parte ipsius confessionis. 76

Dominica IV. Quadragesimae.
CONCEPTUS XXII.
Quibus qualitatibus confessionem instructam esse oporteat.

THEMA.
Jesus ergo cum cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, & facerent eum Regem, fugit iterum in montem ihsu solus. Joan. 6.

Synopsi.
Confessio sacramentalis praeter ceteris virtutibus

regnum caeleste consequitur. Si quinque qualitates habeat. 1. videlicet si sit integra. 2. si sit veracunda. 3. si sit dolorosa. 4. si sit accuratior. 5. denique si sit satisfactoria. 80

Feria V. post Dominicam IV. Quadragesimae.
CONCEPTUS XXIII.
De magna infelicitate eorum, qui in confessione grave peccatum scienter reticent.

THEMA.
Et respicite, qui eras mortuus, & capis loqui. Luc. 7.

Synopsi.
In confessione omnia peccata exponenda sunt: Hinc illi, qui peccatum aliquod reticent 1. & magna felicitate se ipsos privant, 2. & in magna infelicitatem se conjiciunt. 84

Dominica Passionis.
CONCEPTUS XXIV.
De falsis dissimulationibus, quae impediunt integritatem confessionis ejusque remediis.

THEMA.
Tulerunt ergo lapides, ne iacerent in eum, Jesus autem abscondit se. Joan. 8.

Synopsi.
Sicut ad Christum, ita ad Sacramentum penitentiae accedunt boni & mali quorum illi gratiam, illi ipsam Dei reportant: quoniam fide illi? Sunt, qui in confessione peccatum reticent, causae autem, propter quas peccatum reticetur, sunt quatuor: Primo verecundia. Secundo timor difficultatis. Tertio spes boni terreni. Quarto desperatio melioris vitae. 87

Feria V. post Dominicam Passionis.
CONCEPTUS XXV.
De tribus aliis qualitatibus, quae confessioni conjunctae esse debent.

THEMA.
Lacrymis capite rigare pedes eius, & capillis capitis sui vergebis, & osculaberis pedes eius. Luc. 7.

Synopsi.
Ad exemplum penitentis Magdalene Confessio debet habere tres qualitates. Primo debet esse humilis. Secundo debet esse prudens. Tertio debet esse confidentiosa. 91

Dominica Palmarum.
CONCEPTUS XXVI.
De miserrimo statu peccatorum, qui post penitentiam in pristina peccata relabuntur.

THEMA.
Turba autem - clamabant dicentes: Huiusmodi David benedictus, qui vivit in nomine Domini. Matth. 21.

Synopsi.
Inconstantia Hierosolymitanis interitu fletit; ita relapsus in pristina peccata est valde periculosus. Primo quia peccator semper magis infirmatur. Secundo quia peccatum magis invalescit. Tertio quia remedia tandem sunt inefficacia. 94

Feria V. Coena Domini.
CONCEPTUS XXVII.
De tertia parte penitentiae, videlicet satisfactione ejusque qualitate & effectibus.

THEMA.
Quia venit hora eius, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem. Joan. 13.